

Καὶ νὰ σου, πρὶν ἔσφρονθῆ, μὴ γελεστῇ δὲ καλός της
Ἴρχεται ἡ Θίση καὶ οὐδὲ τῆς τὸν ἔζηται.
Δὲ βλέπει τὴν ὥρα νὰ πῆ τὸ τρόμο εἰχε περάσει.

*Αμαὶ τὸν τόπον ἔξανοιξε καὶ τὸ βρεμένο δέντρο.

Τὴν κάμνει δίγνωμη ὁ καρπός διστάζει ἀν εἰν' ἄκενο.

Σὲν ἀπορεῖ, κορμὶ κοιτᾷ στὸ ματωμένο χῶμα

Νὲ λαχταρῆ, τὸ πόδι τῆς πισωπατεῖ καὶ μὲ ὅψι:

*Ἀπὸ πυξάρι πὸ χλωμῆ, φρίσσει κάναντριγάζει

Σὲν θάλασσα, ποὺ ἀπὸ φύλον ἀγέρει ριπιδάζει.

Μόνο καθὼς ἔγνωρισε σὲ λίγο τὸν καλὸ τῆς,

Κτυπάει τὰ χεροκόλαμπι, ποὺ δὲν ἤταν τοῦ χύτου.

Τριχομαδίσται, ἀγκάλισε τὸ ποθεινὸν κορμὸν του

Καὶ τὴν πληγὴν του ἔγειμισε κλάματα, — δάκρυ

[μ' αἷμα, —

Κ' ἐνῷ στὴν χρύνα δῆμο του θερμὰ φιλιὰ κολλοῦσε,

«Πύρραμε (κράζει) συζητά ποὺ αἱ ἄρτας δὲν μένα;

Πύρραμε, μίλει, σὲ καλεῖ ἡ ἀκριβή σου ἡ Θίση.

*Ἐλ' ἀκούσει, τὴν κεφαλὴ σήκωσε τὴν πεσμένη!»

Στῆς Θίσης τὸν ἄνοιξε τὰ βαρετά του μάτια

*Ο Πύρραμος καὶ κάμμισε, καθὼς τὴν εἶδε, πάλι.

*Έκεινη ἄμα τὸ ροῦχο τῆς ἔγνωρισε καὶ δίχως

Σπαθὶ εἶδε τὸ θηκάρι του, «Τὸ χέρι σου, καθημένα,

Κ' ἡ ἀγάπη σου (εἴπε) αἱ ἔχασες κ' ἔγω μαζὶ δύμως ἔγω

Γιερὸ καὶ χέρι κ' ἔρωτας νὰ σκοτωθῶ μὲ φτάνουν!

Μαζὶ σου θάρθω μὲς στὴ γῆ καὶ τῆς θανῆς σου θάμαις

Κ' αἰτία καὶ συντρόφισσας καὶ σὺ, ποὺ νὰ μ' ἀφήσῃς

Νεκρὸς ἐμπόρεις μοναχά, ἀς μὴ μπορέσῃς πάλι!»

*Ομως αὐτὴν ἀκούστης ἐδῶ τὴ χάρι καὶ τῶ δυό μας.

Καὶ τοῦ Πύρράμου ἔστις γονιοὶ καὶ σεῖς γονιοὶ μου

[ἔμενα,

Τὰ δυό, ποὺ δὲ «Ἐρως ἔσμις κ' ἡ στερινὴ τους ὥρα,

Μὲς αἱ ἔναν τάφο βάλτε τα καὶ μήν τους τάξινθῆτε.

Καὶ σὺ ποὺ μὲ τοὺς κλώνους σου, συκαμινέα, θλιμένο

Σκέπτεις ἔνδε τώρα κορυὶ κ' ὑστερὰ δυὸς θακέης,

Φύλακες αὐτοῦ τοῦ σκοτωμοῦ σημάδις κ' ἔχεις μαύρους,

Πένθιμους ἔχεις τοὺς καρπούς, διπλοῦ θανάτου μνήμην!»

Εἴτε κι ἀμέσως δρθωσε κατάστηθα τὸ δίφος

Κ' ἔπεις ἡ Θίση ἐπάνω του, ζεστοῦ καὶ ματωμένου.

Μόνο κ' οἱ ἄγιοι κ' οἱ γονιοὶ ἀκούσσαν τὴν εὐκή της.

Τὶ καὶ τὸ χρῆμα τοῦ καρποῦ μαυρίζει ὡς φριμάσση

Καὶ τὴν πυρᾶς τὰ λείφανα αἱ ἔνα κοιμοῦνται μνῆμα.

ΣΙΜΟΣ ΜΕΝΑΡΑΟΣ

— Λάθος ἀπὸ τὰ φοινικὰ κι αὐτό. Περίμενα νάρθη τὸ τραίνο καὶ τὸ φῶς εἴταν πολὺ λίγο στὸ σταθμό. «Ηρθε τέλος, κι ἀπὸ να βαγένι βγαλει μιὰ κουψή κυρία, κι ἀφοῦ κοίταξε μιὰ ἔνα γύρο, νά σου τὴν ίσια σὲ μένα.» Ο, τὸν Πάνοι! φώνας, Κώ, τὸν ἀγριπτημένο μου γέρο-Πάνοι καὶ λέγοντας ἔτοις μὲ φίλησες ὑστερὰ κοίταξε πάλι καὶ τρομασμένη φώναξε: «Α, τὶ ἀστημητό λάθος πούκαναντος Τῆς ἀποκρίθηκε: «Συγνώμη, διορθη κυρία, ποὺ δὲν εἴμαι δι Πάνος σου» δος γιὰ τὸ φίλημα πούδωνας, τὸ γυρῆς πίσω ἀμέσως». *Ὑστερ' ἀπ' αὐτὴν τὴν νύχα πολλές φορὲς ξαναπῆγχε αἱ αὐτὸν τὸ σκοτεινὸν σταθμό, μὰ μιὰ φορά μονάχα στὴ ζωὴ του ἀπαντάει κανεὶς τέτια πράματα.

πέλαγος μερικὸν καιρὸν πολεμῶντας μὲ τὸν Κῦρο. Κι' δὲ Πολυκράτης, ποὺ μοναρχοῦσε τὴ Σάρμη στὸ καιρὸν τοῦ Καμπύση, ἔχοντας δύνατὸν ναφτικὸν ἀπόταξε κι' ἔλλα νησιά, καθὼς καὶ κυρίεψε τὴ Ρήνεια καὶ τὴν ἀνάθηκε τοῦ Ἀπόλλου τοῦ Δηλιώτη. Οἱ Φωκιανοὶ πάλι, στὰ σπίτωναν τὴ Μασσαλία, ναβραχῶντας νίκησαν τοὺς Καρχηδονιούς.

14. Ἀφτὰ λοιπὸν εἴταν τὰ πιὸ δυνατὰ ναφτικά. Κι' ἀφτὰ ὅμως φαίνεται, εἴχανε λίγα τρίκροτα, σητας ἀκόμα καταρτισμένα μὲ καράδια τῶν πεντητας κουπιών καὶ μὲ ἐμπορικά (11), σὰν τῆς ἐποχῆς τῶν Τρωικῶν, κι' ἀς στάθηκαν πολλές γενιές κατόπι. Μόλις λίγο πρὶν ἀπὸ τὰ Τρωικὰ κι' ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Δαρείου, ποὺ διαδέχτηκε στὴν Περσία τὸν Καμπύση, οἱ μονάρχοι στὰ Σικελικά μέρη ἀπόχτησαν τρίκροτα ἀρκετά, καθὼς κι' οἱ Κερκυραῖοι· ἐπειδὴς ἀφτὰ τελεφταῖα πρὶν τὴν ἐξτρατεία τοῦ Σέργη θεμελιώθηκαν τῆς προκοπῆς ναφτικὰ στὴν Ἐλλάδα. Γιατὶ οἱ Αἰγαίητες κι' οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ μερικοὶ ἕσως ἄλλοι, εἴχανε μικρὰ καὶ τὰ περισσότερά τους πεντητας. Ἀργὰ ὑστερὰ ἐπεισε τοὺς Ἀθηναῖοὺς δὲν θεριστοκλῆς, στὸν πόλεμον τοῦ γειτόνος μεταξὺ τους.

(11) Τὸ κείμενο πλοίοις μακροῖς. «Η ἀντίθετη δικαὶα εἶναι γραπτέστερη. Γράφε μὴ μακροῖς. Πρᾶ. 4, 118 μῆνας μακρῷ νητ, διλλῳ δὲ κωπήρει πλοιώ.

ΑΤΕΛΕΙΟΤΗ ΑΓΑΠΗ

Καὶ μὲ ἐπικαστες ἀπὸ τὸ χέρι καὶ κοιττάζοντάς με κατάματα μούπε:

— «Ορκίσου σ' δὲ, τι πιὸ ίσρὸ ἔχεις, πῶς δὲ θὰ τὸ πῆς κανενός!»

Καὶ γὼ τὸ ζευτέλισμα, καὶ γὼ τὸ κουρέλλι μιᾶς ψεύτρας παλιᾶς ἀγάπης, ἔγω, ποῦχω γνωρίσει τὲς πλάνες καὶ τὲς πικραπάτες τῆς ζωῆς, μπρὸς στὸ ἀγνό της βλέμμα κεῖνο, μπρὸς στὸν παρακαλεσματικὸ τόν τῆς γλυκειδὸς της φωνῆς, ἐπαπεινώθηκ' ἀκόμα περσότερο καὶ μὲ μισόσβουστη φωνή, σὰ νὰ μιλούσα μπροστὰ στῆς Παναγιάς τὸ κόνισμα — «Να!, τὴς εἶπα, σοῦ δρκίζουμαι σὲ μιὰ καινούρια, μὰ καὶ πεθαμένη μου ἀγάπη». «Οχι, δὲ μὲ ρώτησε γιὰ τὴν ἀγάπη μου ἀκείνη — τι τὴν ἔμελε; — μὰ μοῦ μίλησε γιὰ τὴν δική της, ποὺ γὼ τὴν εἶχα νοιώση, προτοῦ ίσως τὴν νοιώσου καὶ δὲν οὐδό τους. Στὸ τρεμούλιασμα τῆς φωνῆς των, ὅταν μαζὶ μιλούσανε, στὸ κοκκινάδι, ποὺ δρκίζουν τὰ μάχησαντας χρωμάτικες, ὅταν χωρὶς νὰ τὸ περιμένουν ἀνταμωνόντουσαν, στὴ χαρὰ ποὺ μὲ φῶς τὲς ματιές τους περίλουζε, εἶχα νοιώση τὸν κρυφὸ ἀγνό τους πόθο, τὴν πάναργην ἀγάπη τους.

Καὶ γὼ τὸ ζευτέλισμα, καὶ γὼ τὸ κουρέλλι, εἶχα ἀγαπήση τὸ ἀγνὸ λουλουδάκι, ἡ καινούρια μου αὐτὸν εἴταν Παναγιά, τὴν ἀγάπη μου εἶχα κάμη θρησκεία.

Καὶ μοῦ μίλησε γιὰ τὴ δική της τὴν ἀγάπη πόσο μεγάλη, καὶ μὲ πόση ἀρέλεια καὶ χάρη τραγουδισμένη! — «Να!, δὲν εἶζερχ, τι θὰ πῆ ν' ἀγαπᾶς, καὶ τὴ φοδόμουνα τὴν ἀγάπη, τὴν ἐνόμιζα κακό μὲ τώρα ποὺ βλέπω πῶς η ἀγάπη καλήτερη μὲ κανένα, τώρα, ποὺ κείνη μὲ ἔμισθε δόλον τὸν κόσμο νὰ πονῶ καὶ κάθε ζένον πόνο νὰ νοιώθω, τώρα δὲν τὴ φοδόμαι πιὰ κ' εἴμι εύτυχισμένη, ν' ἀγαπῶ, δύπως ἀγαπῶ».

«Ἄχ! τὰ λογάκια της ἔκεινα πόσα μαχαίρια γιὰ τὴν πληγωμένη μου καρδιά, γιὰ τὴν καινούρια μὲ καὶ θαμένη μου ἀγάπη, πόσα μαχαίρια ἀπὸ κείνην, ποὺ η ἀγάπη τὴν ἔμαθε δόλον τὸν κόσμο νὰ πονῇ!

Τὰ μάτια της ἔμειναν γιὰ μιὰ στιγμὴ πλανημένα, σκερτικά· ἔνα συγνεφάκι μού φάνη νὰ εἴδα ν' αὐλακώνη τὸ ζάστερο μέτωπο της. Μὲ ξανακείταις κατάστηκατα — «καὶ πές μου, μούπε, μὰ σ' δρκίζω στὴν ἀγάπη, ποὺ μὲ φίλησες».

15. Τέτια λοιπὸν εἴταν τὰ ναφτικὰ τῶν Ἑλλήνων, καὶ τὰ παλιὰ καὶ τὰ κατόπι· μὲ σοὶ δύμας τὰ φρόντισαν κερδίσανε μεγάλη δύναμη καὶ μὲ χρηματικὰ εἰσοδήματα καὶ μὲ τὸ νὰ δρίσουν ἀλλούς· γιατὶ πλακωνόντας μὲ τὰ καράβια καταλούσαν τὰ νησιά, καὶ μάλιστα σοὶ δὲν τοὺς πόρες δέν τόπος τόπος τους. Στεριανὸς δύμας πόλεμος, ἀπ' ὅπου νὰ πεῖς θά πηγάζει καὶ κάπια δύναμη, κανεὶς δὲν ὄργανιστηκε, παρὰ δόλοι εἴταν, σοὶ κι' ἀντίγιναν, μὲ τοὺς συνορίτες του τοῦ καθενός, καὶ σ' ὁξεῖτο πεφέρεια, πολὺ ἀλλοργά ἀπὸ τοὺς δίκους τους τόπους, πρὸς σκλαβωμὸ τῶν ἀλλων δὲν ἔβγαιναν οἱ Ἑλληνες. Γιατὶ δὲν εἴχε ἀποταχτικούς προσκολλημένους στὶς ἀλλες πολιτείες, οὗτε πάλι ἀφτὸ δίχως συμμάχους δὲν ἔκαναν ὡς έσοι συντροφικά σεφέρια, παρὰ συχνότερα διὸ διό τους πολεμούντανοι μεταξὺ τους.

Μοναχὰ στὸν πόλεμο, ποὺ ἔγινε κάπιον σὲ περασμένα χρόνια, τῶν Χαλκιδικῶν καὶ τῶν Ερετριανῶν χωρίστηκαν τὸ πιὸ πολὺ κι' οἱ ἄλλοι.

16. Κι' ἔτυχαν καὶ σ' ἄλλους ἄλλης λογῆς

νὰ πιστέψω, πῶς πάντα θὰ μὲ ἀγαπῆ ἔκεινος, διποτες τώρα, πῶς τίποτα τὸν καρδιά του δὲ θὰ ἀλλάξῃ, μπορῶ νάρχω πίστη στὴν ἀ

τον διώ, κ' ἔβραζε μέσα μου χοχλάχιζε διθυμός. Εδέρνου προβάλλει κάποιος, πού άλλος σίγουρα θέτανε παρά διαποστάτης, γιατί αποστάτης λέγανε δὲν πάει να πήδη άνθρωπος καμιωμένος σὰν δλους τοὺς ἀνθρώπους, θὰ πήδη θεριό δλάκαιρο, θὰ πήδη άγριο ξωτικό. Κι αφτὸς ποὺ ζύγωνε σιμά μου, εἴτανε ἀνθρωπος σωστὸς, άνθρωπος καλοκαμωμένος, μὲ γλύκα στὸ χαμόγελο, γλύκα παντοῦ στὸ πρόσωπο. Καὶ πρόβαλλε κ' ἔφταξε πιὰ κοντά μου, κι ἔκουσα τὴ φωνήσα του, πούτανε κι ἀφτὴ γλυκεῖδα σὰν τὸ χαμόγελο του. Καὶ μίλας καὶ μὲσ' τὴν δμιλία του, θαρρεῖς κ' ἔτρεχε μέλι, καὶ μὲ ρώτας τώρα ποὶόν γυρεύω καὶ ποιόν καρτερῶ. Κι δταν τοῦ εἰπα, πιόνα...—Ἐγὼ εἶμαι διόδιος μοῦ ἀποκρίθηκε, καὶ πές μου δ τι θέλεις. Αχ! Παναγιά, μαννίτσα μου, η πλάση ν' ἀναποδηγρύζε, η νύχτα νὰ γενότανε μέρχ κ' η δροσερὴ αὐγούλα νύχτα κατραμωμένη, δὲ θὰ μὲ τάραζε ποτὲς ὅπως αὐτὸς ὁ λόγος. Εἴτανε δυνατό, αὐτόνα πούχα ἀντίκρυ μου, αὐτὸς νάναι ἐκείνος; Ἐκείνονε τονέ λέγανε στοιχεῖ, κι αὐτὸς εἴτανε δλο γλύκα, ἐκείνονε τονέ λέγανε ληστὴ, κι αὐτὸς εἴτανε περεχυμένος ἡμεροσύνη. Μὲ ἀδιάφορο, στοιχεῖ, ληστὴς η ἄγγελος, ἀποστάτης εἴτανε κ' ἔπρεπε νὰ τονέ βρίσω. Καὶ θὰ τὸν ἔβριζα πικρὰ, διορχουνταν η λέξη. Μὲ οὕτε η λέξη ἐρχούντανε, οὕτε φωνὴ ἔβγαινε ἀπ' τὸ σφιγμένο λάκρυγγα μου. Θαρρεῖς πῶς βουδάθηκα καὶ κόπηκε η λαλία μου κλειδωσωτομιασμένη... Πάντες, πετάζανε οι βρισίτες, μαζὶ μὲ τὸ κουράγιο, μὲ κι οὕτε μῆσος πιὰ δὲ μοῦ ἐμεινε στὰ στήνικ μου γι' αὐτόνα. Κιόλας μοῦ φάνηκε, θαρρεῖς, πῶς θέτανε κρίμα κι ἀδικο νὰ περιβάζα τέτοιο πλάσμα ημέρο. Κανεὶς ποτὲς ἀρνὶ δὲν πείραζε, κι αὐτὸς εἴτανε μονάχο ἀρνάκι ἀρνὶ καλὸ καὶ ηπιο, μὲ κακόποιο μεγαλεῖο, ποὺ δταν τὸ δέλταπε κανεῖς, λιοντάρι τὸ θυρροῦσε, ἢ γιὰ νύχια λιονταριῶν δὲν είχε κατιφεδένιο χέρι. Καὶ ρώτας καὶ μίλας καὶ μὲσ' τὴν δμιλία του, ἔτρεχε πάντα μέλι, ποὺ σ' ἔπιανε ἀπ' τὴν καρδία, ποὺ σου ἐρχότανε λιγούρα. Καὶ λίγο-λίγο καθησα—μὲ γιατί νὰ μὴ φύγω; Ποιά δύναμη καὶ ποὶός θεός μὲ κράτας καρφωμένη; Καὶ κάθησα, καὶ ἔκουα καὶ ἔκουα, προσεχτικὰ πῶς ἔκουα στὴν ἐκκλησία τὸ διάκονο μὲ τὸ βαγγέλιο. Καὶ τώρα μίλας πιὸ δυνατὰ καὶ μὲ χειρονομίες, καὶ μὲ φωνὴ μεγάλη καὶ θάλεγες πῶς σὲ κάθε λάλια μεγάλωνε κι διόδιος. Κ' ἔλεγε καὶ μίλας καὶ μιλώντας μεγάλωνε καὶ θαρροῦσες πῶς ἀνέβαινε σὰν ἀγιος στὰ ψηλά. Μὲ καὶ σὰν ἀγιος διστραφτε καὶ

ἀχτινοβολοῦσε, σὰν τάστρο πούναι στὸν οὐρανὸ, σὲ βασιλίας, σὰν ήλιος. Κ' ἔλεγε καὶ τὸν ἀκουα, κ' ἔπινα ἀπὸ τὰ λόγια του τὴν δροσιά καὶ δρόσιζε μὲ τὴν ἀλήθεια τους τὴν ἀναψη τῆς καρδίας μου. Καὶ τώρα καταλάβαινα πῶς τέτοια χέρια, τοῦ τάσθως ὁ θεός, δχι γιὰ νὰ χαλάσουνε, μὲ γιὰ νὰ ξαναφτιάσουνε, πῶς δὲν γκρεμούσανε κτίρια, πατρίδα κ' ἔθνικότητα, μὲ πῶς τις ξαναχτίζανε μὲ σιδερένιους στήλους... κ' ἔλεγε καὶ μίλας κ' ἔβγαινε ἀπ' τὰ χείλια του θεόπνευτα τὰ λόγια, μὲ θεϊκὴ ἀγάπη. Σὰν ήλιος εἴτανε λαμπτερὸς καὶ σὰν θεός μοῦ μίλας. Γιατὶ δ λόγος του θεού εἶναι ἀλήθεια μονάχη, κ' αὐτὸς ἀλήθεια ἔλεγε, καθάρικ τὴν ἀλήθεια. Κ' έλαμπε κι διστραφτε αὐτὸς, τόσο ἐγὼ χανούμανε, γενόμανε μικρὸς μικρὸς σὰν μύρμηγγας στὴν πλάση. Καὶ μοῦ ἤρθε τώρα νὰ πέσω μπρούμπτα καὶ νὰ τὸν προσκυνήσω, γιατὶ η λάμψη μεγάλωνε σοῦ μ' ἔπιανε τὰ μάτια.

Δὲν ἔβλεπα πιὰ τίποτες, μόνο ἔνα χρυσαφένιο γύρο, στεφάνι θάλεγες χρυσό, στεφάνι σὰν δγίων. Ἐκείνο τὸν τριγύριζε ἀπ' τὴν κορφὴ στὰ πόδια. "Αχ! μὲ καὶ πῶς τοῦπρεπε, εἴτανε πανώροις μέσα σ' αὐτὸς, καὶ μὲσ' ἀπὸ τὸ φωτόλουσμα, ἔκουα τὴ φωνὴ του, φωνὴ ποὺ ἔτρεχε κι ἀφτὴ σὲ μαργαριταρένια βρύση, κ' ἔλεγε, κ' ἔλεγε η φωνὴ κι ἔκουα νὰ λέῃ, ως ποὺ η καρδία μου ταίριξε καὶ μίλησε η ψυχὴ μου καὶ μοῦ εἶπε πῶς στὸν κόσμο αὐτὸς, ὑπάρχει εύτυχία, πῶς καλούσυνη ἔπρεπε κι δι μῆσος κ' ἔχτρα, πῶς βασιλισσα τῶν βασιλιῶνε εἴτανε η ἀλήθεια, κι ἀλλοὶ σ' ἐκείνον ποὺ θέλοντας τὴν ἔκρυψε σὰ σκλάβα. Πλυμύρα ἀπέραντη χαρᾶς ἔσχειλισε στὰ στήνια μου, κι ἀνοίγανε γιὰ μένα μὲ μιᾶς, ἀλέκαιροι οὐρανοὶ ἀλήθειας καὶ μπιστοσύνης. Αὐτόνα πιὰ θὲ νὰ πίστευα, αὐτὸς εἴταν η ἀλήθεια, αὐτὸς εἴταν η ἐλπίδα, αὐτὸς καὶ η ζωὴ,—γιατὶ ζωὴ μοῦ δέδωσε:—Ζουσα σὲ δένυσσο ψευτιάς καὶ μοῦ ξνοίξε τὰ μάτια. Εύγνωμοσύνη τοῦ ὥραστηκε γιὰ πάντα ίσια μὲ τὸν τάφο. Αὐτὸς θὲ νάναι η πίστη μου, δ σκοπός μου αὐτὸς. Ἀποστάτη τονέ φωνάζειν κ' αἵρεσιάρχη. Ἀποστάτης αἵρεσιάρχης δὲν εἴτανε, μὲ τρανὸς καὶ βροντερὸς ἀπόστολος, ἀπόστολος καλός.

B. G.

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

15

Τάποχευπά σου ἀντίλαοι γενῆκαν

·Αγάπης, ποῦ δὲν ἔχει βασιλέψει.

·Τοια τὸ δρόμο τῆς ψυχῆς μου βρῆκαν,

Ψυχῆς, ποῦ ἀρνιέται τὸ δ, τι θὰ πιατέψῃ.

Κάποια δνειδα παλιά μου ξαφνιστῆκαν

Κι ἀπὸ τὶς δακρυοπηγὲς πονχαν στερέψει,

·Αγάρθυσαν κρονοὶ καὶ δροσιστῆκαν

Λευκοὶ κρίνοι—οἱ πόδοι μου—πονχεις μονικέψεις

·Αγκάλιασε η ψυχὴ τὸ καρδιοχτύπι,

Ποῦ μὲς στὰ βάθη της δλη ἔχει φέρει

Τοῦ θανάτου καὶ τῆς ζωῆς τὴ λύπη.

Καὶ μὲ κρυφὴ καρὰ λούζεται τώρα

Σὲ δάκρυ—δίχως τὸ γιατὶ νὰ ξέρῃ—

Ποῦ χύθηκε σὲ κάποια θλίψης ὁρα.

16

Νύχτα! στοῦ μυστηρίου σου τὰ βάθη

Τὸν κουρασμένο κρύψε με. Γαλήνη

Φέρε μονάχη έσν στὰ τόσα πάθη.

Κι διπος μαῦρος τύραννος έγίνη.

Τοῦ νοῦ γιὰ πάντα η γαλήνη έχάθη

Μέσα στὸ αἷμα, ποῦ η καρδιά μου χύνει.

Καὶ τῆς ψυχῆς η δύναμη μαράθη

Σκλάβα μέσα στῶν πόνων τὸ καρίνι.

Στὸ σκοτεινό σου κόσμο ένα διαβάτη

·Αποταμένο κρύψε νὰ ξεχάσῃ,

Πῶς κάποτε είταγε στὸν κόσμο κάπι.

Κι δταν τὰ ξωτικά σου μανισμένο

Χορδὴ μὲς στὴ γενερὴ θὰ σταίνουν πλάση,

Σὰ φάντασμα κ' ἐγὼ νὰ ξεπροβαίνω.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΑΡΕΤΑΣ

18. Κι' δταν τῶν Ἀθηναίων τοὺς μονάρχους, καθὼς καὶ τοὺς ἄλλους ἀπὸ τὴν ἄλλη Ἑλλάδα — ποὺ μοναρχέφτηκε πολὺν καιρὸ καὶ πρὶν — τοὺς πιὸ πολλοὺς καὶ τελεφταίους, ἐξὸν τῆς Σικελίας, τοὺς ἔρρηξαν οἱ Λάκωνες (γιατὶ η Λακωνία θτερα ἀπὸ τὸ θερμέλιωμα τῶν τώρα κατοίκων τῆς τῶν Δωριέων, ἀν καὶ σπαράχτηκε περισσότερον καιρὸ παρὰ κάθε ἔλλους ποὺ ζέρουμε, ὄμως ἀπὸ πολὺ παλὸ καὶ καλοκυρνήθηκε καὶ πάντα εἴταν ἀμονάρχεφτηγιατὶ πᾶν τετρακόστα τόσα χρόνια καὶ λίγο παραπόνου ως στὸ τέλος τούτου τοῦ πολέμου ἀπ' δταν κρατοῦν οἱ Λάκωνες τὸ διόδιο πολιτεῖμα, κι' ἔτσι ἔχοντας δύναμη κανόνιζαν τὰ πολιτεῖκα καὶ στὶς ἔλλες πολιτεῖες) ἔφοι λοιπὸν ἔρρηξαν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα τοὺς μονάρχους, δὲν πέρασαν πολλὰ χρόνια κι' ἔγινε στὸ Μαραθώνα η μάχη τῶν Μήδων μὲ τοὺς Ἀθηναίους. Καὶ δέκα χρόνια κατόπιν ἤρθε ξανὰ δένος μὲ τὸ μεγάλο στρατὸ στὴν Ἑλλάδα μὲ σκοποὺς σκλαβίας. Καὶ σὰν τοὺς ἔζωσε μεγάλος κίντυνος, τότες οἱ Λάκωνες ώς ἔχοντας τὴν πρώτη δύναμη ἔγιναν ἀρχηγοὶ τῶν Ἑλλήνων ποὺ πολέμησαν ἀπὸ τὴν ἀνθρώπων καρδίαν ἀπὸ τὸν πρὶν καὶ τὸν πρὸστολὸν καὶ παίρνοντας ἀξέταστα. Τῶν Ἀθηναίων λόγου χάρη δ λαός φαντάζεται τὸν Ἰππαρχο πῶς ὄντας μονάρχης σκοτώθηκε ἀπὸ τὸν Ἀρμόδιο καὶ τὸν Ἀριστογείτονα, καὶ δὲν ξέρουν πῶς δ Ἱππίας βασίλειος ὁ πρωτότοκος γιὸς τοῦ Πεισίστρατου, ἔχοντας ἀδερφοὺς τὸν Ἰππαρχο καὶ τὸ Θεοσσαλό, καὶ πῶς ἔκεινη τη μέρα δ Ἀρμόδιος κι' δ Ἀριστογείτονας, μπαίνοντας ἀξαφνα σ' ἔγγια πῶς κάτι μαρτυρήθηκε ἀπὸ τὸν συνομάχους τους κι' ἀπὸ τὸν πρὶν πατέρα τοῦ δεῖξουν κι' ἀφτὸν κάτι καὶ ν' ἀντικρύσουν τὸν κίντυνο, σκότωσαν τὸν Ἰππαρχο ἀπαντῶντας τὸν κοντά στὸ Λεωκόρειο ποὺ λέν, ἐνῶ κανόνιζε

τροφικὰ χτύπησαν πίσω τὸν ξένο, κατόπιν σὲ λίγο χώρισαν καὶ πήγανε μὲ τοὺς Ἀθηναίους η τοὺς Λάκωνες οἱ Ἑλληνες ποὺ ἀποστάτησαν ἀπὸ τὸν Πέρσην βασιλεὺς, καθὼς κι' ἐκεῖνοι ποὺ πολέμησαν ἀντάμα. Γιατὶ ἐκεῖνα τὰ κράτη ἀποδείχτηκαν πρώτα πρώτα στὴ δύναμη, βασιστῶντας τὸν στὴν ξηρὰ καὶ τ' ἔλλο μὲ τὰ καράβια. Κι' ως λίγον καιρὸ δε χάλασε δ συναπτισμός. Ἐπειτα μάλισταν οἱ Λάκωνες κι' οἱ Ἀθηναίοι καὶ πολεμήθηκαν ἔχοντας τοὺς συμμάχους τους κι' ἀπὸ τὸν Ελληνες, ὅπιοι τυχόν τοὺς μάλισταν, κατάφεγκαν ἀπὸ τότες σ' ἀφτούς. "Ετοι ἀπὸ τὰ Μηδικὰ ώς ἔτοῦτον τὸν πόλεμο δλοένα, πότε φίλιώνοντας, πότε πολεμῶντας η μεταξὺ τοὺς η μὲ τοὺς συμμάχους τους δταν ἐπαναστατοῦσαν, τὰ ὄργανοντας καλὰ τὰ πολεμικά τους καὶ κέρδισαν ἀρκετὴ πεῖρα σπουδάζοντας τα μέσα στὸν κίντυνο.

19. Καὶ τῶν συμμάχων τους οἱ Λάκωνες εἴταν ἀρχηγοὶ τους δίχως νὰ τοὺς φορολογοῦν, φροντίζοντας τους δμως νὰ ὀλιγαρχοῦνται μὲ πολιτεῖκα καλόθελα στοὺς διδοὺς μοναχά· μὲ οἱ Ἀθηναίοι πῆραν ἀπὸ τὶς πολιτεῖες καράβια, ἐξὸν ἀπὸ τοὺς Χ